

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci stěžovatele **P. R.**, zastoupeného T. R. jako zákonnou zástupkyní, právně zastoupeného Mgr. Bohumilem Olšarem, advokátem se sídlem v Opočně, Hradecká 205, za účasti **Ministerstva vnitra**, **odboru azylové a migrační politiky,** se sídlem v Praze 7 , Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 27. 2. 2004, č. j. 30 Az 351/2003 - 23,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Odměna Mgr. Bohumila Olšara, advokáta se sídlem v Opočně, Hradecká 205, **se určuje** částkou 1075 Kč. Tato částka bude uhrazena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán“), ze dne 10. 10. 2003, č. j. OAM-4647/VL-10-K02-2003, byla dle ust. § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), zamítnuta žádost stěžovatele o udělení azylu a současně bylo vysloveno, že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování dle ust. § 91 zákona o azylu.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel žalobu, která byla zamítnuta napadeným rozhodnutím krajského soudu, protože soud dospěl k závěru, že rozhodnutí správního orgánu bylo vydáno v souladu s právními předpisy.

Ve včas podané kasační stížnosti namítal stěžovatel stížní důvody obsažené v ust. § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel uvedl, že setrvává na svém stanovisku, že nebyl před správním orgánem slyšen ve smyslu ust. § 3 odst. 1 až 4, § 32 odst. 1, § 33 odst. 2, § 46 a § 47 odst. 3 správního řádu. Uvádí, že před správním orgánem jen odpovídal na otázky, které mu byly kladeny a z položených otázek nelze usuzovat bez dalšího, že by správní orgán vedl otázky směrem k ust. § 12, resp. § 14 zákona o azylu. Ani krajský soud, ani správní orgán se vůbec nezabývaly meritem věci, tedy důvody, pro které stěžovatel požádal o azyl. Stěžovatel dále uvedl, že správní orgán zcela rezignoval na svou povinnost opatřovat si důkazní materiály potřebné k prošetření jeho případu vlastními silami za využití českých legálních a legitimních prostředků. Nekritické používání vládních materiálů třetího státu (tj. Ministerstva zahraniční USA) je nepřípustné, exteritoriální a poškozující jeho osobu. Stejně tak nelze připustit jako důkazní prostředek ani informace obsažené v databázi České tiskové kanceláře, které jsou jen sumářem a výsledkem toliko subjektivních dojmů pracovníků organizace, která nemá postavení správního úřadu České republiky a ani znalce. Správní orgán ve svém rozhodnutí nepostavil na jisto, zda na něj jako na žadatele o azyl dopadá ust. § 12 a § 14 zákona o azylu, přičemž se nevypořádal s otázkou, proč a z jakých důvodů na něj nelze pohlížet ze zorného úhlu ust. § 14 zákona o azylu. Krajský soud tuto chybu nenapravil. Totéž platí i o neexistenci překážek vycestování jeho osoby dle ust. § 28 a § 91 zákona o azylu. Stěžovatel dále nepovažuje za případné, aby řízení o azylu bylo rozhodováno postupem dle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. Tím, že mu byla odňata možnost vyjádření se v tak závažné záležitosti, byl zkrácen zejména ve svém právu na spravedlivý proces. Krajský soud měl v rámci řízení doplnit údaje zjištěné správním orgánem, což však neučinil, a tato skutečnost vede stěžovatele k závěru, že krajský soud nevěnoval jeho případu náležitou pozornost. K prokázání svých tvrzení navrhl své slyšení. Navrhl přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci zpět k dalšímu řízení.

Správní orgán ve svém vyjádření popřel oprávněnost kasační stížnosti s tím, že jak jeho rozhodnutí, tak i rozhodnutí soudu byla vydána v souladu s právními předpisy. Stěžovatel dle jeho názoru neuvedl nic, co by dokazovalo nedůvodnost nebo protiprávnost předchozích rozhodnutí. Navrhl nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti a její zamítnutí.

Ze správního spisu, který soudu předložil správní orgán, vyplynuly následující podstatné skutečnosti:

Stěžovatel podal dne 15. 9. 2003 návrh na zahájení řízení o udělení azylu. Dne 6. 10. 2003 byl se stěžovatelem veden, v ruském jazyce za účasti tlumočníka, pohovor k důvodům návrhu na zahájení řízení o udělení azylu na území České republiky, ze kterého byl vyhotoven protokol. Stěžovatel uvedl, že na Ukrajině pro sebe neviděl žádnou budoucnost. S ohledem na okolnost, že jeho matka odjela do České republiky, rozhodl se přijet za ní. V České republice žije od října roku 2002. O azyl žádá kvůli legalizaci pobytu. Na dotaz, zda měl nějaké problémy se státními orgány Ukrajiny, odpověděl, že ne. Na otázku, co by se stalo v případě návratu zpět, odpověděl, nevím, asi nic, s tím, že by mu asi nic nehrozilo.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

Dle písm. b) citovaného ustanovení lze kasační stížnosti podat pouze z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Vzhledem k okolnosti, že stěžovatel uvádí jako právní důvody kasační stížnosti ust. § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., je třeba se nejprve vyjádřit k dopadu těchto ustanovení. Nesprávné právní posouzení právní otázky spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní závěr, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen. Skutková podstata je se spisy v rozporu, pokud skutkový materiál ve spisu obsažený jinak dostačující k učinění správného skutkového závěru vede k jiným skutkovým závěrům, než jaké učinil rozhodující orgán. Skutková podstata nemá oporu ve spisech, chybí-li ve spisech skutkový materiál pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem, přičemž tento materiál je nedostačující k učinění skutkového závěru. Taková pochybení Nejvyšší správní soud v napadeném rozhodnutí krajského soudu, ani v rozhodnutí správního orgánu neshledal. Rozhodnutí obou orgánů plně vycházejí ze spisového materiálu a byla vydána v souladu s právním řádem.

Pokud je stěžovatelem namítáno, že správní orgán porušil povinnost zjistit přesně a úplně skutečný stav věci, soud se s tímto nemůže ztotožnit, neboť skutkový stav byl správním orgánem zodpovědně a řádně zjištěn, a to i pokud jde o aplikaci ust. § 14 zákona o azylu. Ze zákonné dikce je zřejmé, že na udělení azylu dle § 14 cit. zákona není právní nárok. Správnímu orgánu byla dána možnost posuzovat na základě správního uvážení případ od případu. O udělení azylu na základě § 14 zákona o azylu nelze podat žádost. Správní orgán sám posoudí, v případě, že žadatel nesplňuje podmínky pro udělení azylu taxativně stanovené § 12 cit. zákona, zda je možné udělit azyl z humanitárních důvodů, přičemž v tomto případě podmínky pro jeho udělení v zákonem stanovených mezích správního uvážení neshledal. Správní orgán vycházel zcela ze skutečností, které jsou součástí spisového materiálu. Došel tedy jak on, tak následně i soud, ke správným právním závěrům, zejména když stěžovatel sám tvrdil, že požádal o azyl z důvodu legalizace svého pobytu. K tomu Nejvyšší správní soud považuje za vhodné zdůraznit, že není právem ale ani povinností správního orgánu pomocí svých otázek „navádět“ stěžovatele tak, aby ve své výpovědi uváděl azylově relevantní tvrzení. Naopak bylo povinností stěžovatele jako žadatele o azyl uvést všechny skutečnosti, které by mohly mít vliv na řízení o udělení azylu. Proto není důvodná ani námitka stěžovatele týkající se aplikace ust. § 91 zákona o azylu na jeho osobu, neboť z informací o zemi původu a dále ze samotné výpovědi stěžovatele jednoznačně vyplynulo, že zde není důvod k obavám v případě návratu jeho osoby na Ukrajinu.

Jestliže stěžovatel namítá, že krajský soud tím, že rozhodl postupem dle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., porušil jeho právo na spravedlivý proces, Nejvyšší správní soud uvádí, že tomu tak nebylo. Obsahem žaloby, kterou stěžovatel zahájil řízení ve správním soudnictví, je věta „souhlasím s tím, aby soud o mé věci rozhodl bez jednání ve smyslu ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb.“ Byl to tedy sám stěžovatel, kdo se vzdal práva na jednání ve své věci. V této

souvislosti tedy nelze namítat, že by krajský soud porušil stěžovatelovo právo na spravedlivý proces, neboť soud jen postupoval v souladu s procesní normou.

Nejvyšší správní soud se s ohledem na ust. § 109 odst. 4 s. ř. s. nezabýval stížním námitkami stěžovatele namítajícími porušení ust. § 3 odst. 1 a 2, § 33 odst. 2, § 46, § 47 odst. 3 správního řádu a nesouhlasem stěžovatele s obsahem spisového materiálu správního orgánu, a to pro jejich novost.

Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s právními závěry učiněnými správním orgánem i krajským soudem, na jehož odůvodnění napadeného rozsudku rovněž odkazuje.

Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí soudu přezkoumal v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel ve své kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Ze všech shora uvedených důvodů shledal kasační stížnost jako nedůvodnou, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl bez jednání postupem dle § 109 odst. 1 citovaného zákona, dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Stěžovatel podal návrh, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek dle ust. § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud o návrhu nerozhodl, neboť má za to, že rozhodnutím ve věci odpadl k vydání takového rozhodnutí důvod.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Správní orgán nárok na náhradu nákladů řízení nevznesl, proto mu ho soud nepřiznal.

Stěžovateli byl pro toto řízení před soudem ustanoven zástupcem advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7, § 120 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokáta částkou 1 x 1000 Kč za jeden úkon právní služby – převzetí a příprava věci a 1 x 75 Kč na úhradu hotových výdajů, v souladu s § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, celkem 1075 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. září 2005

JUDr. Radan Malík
předseda senátu